

Ik reageer als kinder- en jeugdpsychotherapeute, maar ook als moeder van een chronisch ziek kind op de uitgangspunten van de bezuinigingsplannen:

Uitgangspunten daarbij zijn:

- Leerlingen krijgen zo goed mogelijk onderwijs. Scholen krijgen een zorgplicht waardoor leerlingen een zo goed mogelijk passend onderwijsaanbod krijgen. Volgens mij is er al sprake van een zorgplicht. Waarom bezuinigen en niet het beschikbare budget beter besteden, als dat mogelijk zou zijn.
- Ouders zijn betrokken bij hun kind op school. Ouders denken zelf mee over hoe zij hun kind het beste kunnen ondersteunen. Dat is al het geval bij veel ouders, maar als ouders wordt je (eigen ervaring) minder serieus genomen omdat er per definitie vanuit gegaan wordt dat je zeer partijdig bent en slechts belangstelling hebt voor je eigen kind (wat natuurlijk ook zo is). Je wordt als ouder, zeker in het VO snel gezien als een zeur die weer wat te melden, te vragen of op te merken heeft. De ambulante begeleider is bij uitstek iemand die de weg kent, serieus genomen wordt door alle leerkrachten en de communicatie kan bevorderen waardoor afspraken mogelijk zijn.
- Docenten zijn goed toegerust. Docenten hebben voldoende bagage voor het omgaan met verschillen tussen leerlingen. De meeste docenten zijn inderdaad goed toegerust (lang niet allemaal). De docenten die ADHD onzin vinden, dyslexie overdreven en PDD-nos alleen maar lastig vinden zijn niet moeilijk te vinden. Maar buiten hun ev. openheid is het belangrijkste probleem dat ze geen tijd hebben en zoveel dingen tegelijk moeten doen. In het MBO valt op dat het zelfstandig leren ertoe leidt dat niemand meer goed weet wat ze nu wel/niet aan hun docent hebben. De ambulante begeleider heeft de positie om een docent aan te spreken op zijn/haar wel of niet meewerken, wie gaat dat anders doen? De leerling die toch al achter zichzelf aanrent om alles steeds in te halen, af te spreken i.v.m. afwezigheden door ziekte?
- Scholen werken samen met jeugdzorg en gemeenten. Scholen kunnen zich zo veel mogelijk op hun kerntaak richten: goed onderwijs geven. Eén kind, één gezin, één plan. Werkelijk geweldig als ook hier de beschikbaarheid in orde zou zijn. Is men de wachtlijsten bij Jeugdzorg vergeten? Hier spreekt men zichzelf tegen: docenten zijn goed toegerust om kinderen met een + te begeleiden (zie hierboven) maar hoeven dat ook weer niet te doen want ze gaan zich richten op hun kerntaak???
- Doelmatige investeringen. De besteding van geld is transparant en de resultaten zijn zichtbaar in de klas. De bureaucratie is tot een minimum beperkt. Dat is het enige punt waar ik vierkant achter kan staan

Conclusie: over de rug van de zwaksten wordt bezuinigd, terwijl hier net veel winst werd geboekt. Uitval op school = thuis zitten = gezinsproblemen = aanmelden bij Jeugdzorg of GGZ = inschakelen van leerplichtambtenaar + geen opleiding = geen werk en is vaak = depressief worden wegens de eenzaamheid en uitzichtloosheid.

De Jeugd is de toekomst, problemen op jonge leeftijd voorkomen = investeren (= bezuinigen) in de toekomst.

De huidige klassen zijn meestal al overbelast.

Als kinder- en jeugdpsychotherapeute zie ik ook de gevolgen van “weer samen naar school”, nl. dat kinderen heel goed voelen dat ze niet mee kunnen, dat anderen altijd beter, sneller, slimmer zijn dan zij, en dat leidt tot reactie (= agressie of depressie). Deze kinderen komen vervolgens bij mij in behandeling..ook dat kost de gemeenschap veel geld.